

اسماعیل اسکندری¹

1 کارشناس ارشد معماری، مدرس مدعو مرکز آموزش عالی فیروزآباد، ایران

esmael.2020@yahoo.com

چکیده :

زیست و توسعه پایدار از چند دهه اخیر در تمام کشور های دنیا از اهمیت ویژه ای برخوردار گشته و پرداختن به آن در همه حیطه ها به عنوان یک امر مهم تلقی می گردد. بررسی ها پیرامون معماری گذشته ایران نشان میدهد که این ساختار همواره در معماری بومی ایران از جایگاه والایی برخوردار بوده که همگام با اصول و شاخصه های توسعه پایدار عمل می نموده و به بهترین شکل به تمام جنبه های توسعه پایدار از جمله شاخصه (زیست محیطی، اقتصادی، اجتماعی) پاسخ داده و به طور کلی این رویکرد نه تنها در کل بنا بلکه در بخشها و جزئیات بنا رعایت می شده است؛ یکی از این بخش ها که در رساندن هر بنا به شاخصه های توسعه پایدار حائز اهمیت است حیات مرکزی می باشد، در واقع حیات مرکزی محیطی پاسخ دهنده به مشکلات اقلیمی هر منطقه بوده که از لحاظ نوع ساختار و عملکرد در راستای شاخصه های توسعه پایدار بوده است. در این میان، معماری سهم بسزایی در مخاطره انداختن محیط زیست بازی کرده. و آگاهی به همین مسئله معماری پایدار را در مجموعه مباحث توسعه پایدار حائز اهمیت کرد. با مطالعه و تعمق در معماری بومی و نحوه تعامل انسان به محیط درمی یابیم که تفکر پایداری محور، رویکردی نوین و بی سابقه نیست. معماری این مناطق به گونه ای شگفت انگیز با اصول پایداری همگراست. بنابر این در پژوهش سعی بر آن است تا به بررسی حیات مرکزی در معماری گذشته را با توجه به مبنا و رویکرد توسعه پایدار بپردازد.

واژه های کلیدی : حیات مرکزی، معماری سنتی، توسعه پایدار، معماری پایدار، محیط زیست